

ПРОЯВИ СЛОВ'ЯНО-РОМАНСЬКОЇ ВЗАЄМОДІЇ В РЕГІОНАЛЬНІЙ ОЙКОНІМІЇ

Аналізуються слов'яно-романські (українсько-румунські) мовні взаємозв'язки, які виявляються в регіональній ойконімії. Основним проявом такої взаємодії є двобічна адаптація назв поселень в українській та румунській топонімії систем. При цьому простежені фонетичні зміни, встановлені словотворчі паралелі, подані етимологічні переосмислення та лексична перебудова, які відбулися на ойконімному рівні.

Ключові слова: ойконім, топонім, назви поселень, історичні ойконіми.

Топоніміка як ономастична наука характеризується системністю свого характеру. І найбільш повно це має вияв у регіональній топонімії, надто ж при аналізі ойконімії вузьколокальних територій. В одній зі своїх попередніх розвідок ми простежили явища хронологізації та локалізації на прикладі ойконімії історичних Галицької та Львівської земель Руського воєводства. Вибір об'єкта дослідження у випадку названих земель (до речі, ойконіміїна система цих теренів є однією з найдавніших і сягає поч. XIV ст.) був продиктований тим, що на прикладі суміжних територій (українсько-польської) найбільш повно вдається простежити мовну взаємодію на різних рівнях (див. з цього приводу: Редьква Я. Хронологізація та локалізація в регіональній ойконімії // Наукові записки. Серія: Мовознавство. – Тернопіль: ТДПУ, 2003. – Вип. I (IX). – С. 147-153; Редьква Я.П. Формування регіональних топо- (ойконімії) систем із погляду діакронії // Студії з ономастики та етимології. 2004. – К., 2004. – С. 147-161).

Проте завжди цікаво проаналізувати, а як же відбувається онімна взаємодія не на рівні однорідних (однієї мовної сімі), а різнорідних мовних сімей, якими є слов'янська (українська) та романська (румунська). У цій розвідці ставимо собі за мету простежити сліди українсько-румунської мовної взаємодії (фонетичні зміни, словотворчі паралелі, етимологічні переосмислення, лексичну перебудову) в топонімії (зокрема ойконімії – назвах поселень) Буковини як одного з давніх і поліетнічних теренів України.

Територія Буковини здавна була й продовжує залишатися ареною слов'янської та романської взаємодії в топонімії, зокрема це виявляється в назвах поселень. Але хронологія та форми топонімічної взаємодії на цих теренах виявляють себе по-різному. На Буковині східні слов'яни та східні романи зустрілися давно. Прийшовши на ці землі, останні зіткнулися з давнім і стабільно осілим слов'янським населенням, яке (за даними археології і топоніміки) з'явилося на Буковині ще за тисячу років перед романами [5, с. 41-46].

Відомо, що східні слов'яни населяли нижній Дністер ще в давньоруський і навіть в антський період. Слов'янська людність тут збереглася, хоча зазнала багато нападів від ординців. Це не сприяло збереженню старої слов'янської топонімії краю. Тому історична доля Буковини зумовила специфічну особливість розвитку системи назв цієї слов'янської землі. Тут тривалий час співіснували також і дві різні топонімічні системи: східнослов'янська і румуно-молдавська. При цьому географічні об'єкти, як правило, мали по дві назви, або ж по два варіанти назв.

Топоніміка Буковини в її історичному розвитку дуже багата. Провідний український ономаст Ю.О.Карпенко свого часу вирізняв такі її види [3, с.161]: "а) перекладні топоніми (топонімічна назва однієї мови перекладається на іншу); б) народноетимологічне переосмислення (топонімічна назва однієї мови пристосовується до певної лексеми іншої мови за своїм звучанням, без урахування змісту); в) словотворча адаптація (словотворче оформлення топонімічної назви однієї мови замінюється на таке, що властиве іншій мові); г) наявність у одного географічного об'єкта двох різних назв у носіїв двох мов."

У слов'яно-романських топонімічних взаєминах виокремлюють такі найважливіші проблеми:

1. Слов'янські чи романські назви становлять топоніміку Буковини? (Які з них є первинними, а які вторинними?)

2. У чому і як конкретно проявилася взаємодія двох мов у буковинській топонімії? [3, с. 159].

Слов'янський елемент у топонімії Буковини є давнішим і міцнішим. Він становить собою основу буковинської топоніміки. Свідченням цього, наприклад, можуть бути численні назви річок. Романський же елемент тут є пізнішим та виражений він незрівнянно слабше, починаючи десь із XVII – XVIII ст. Романську топонімічну систему на Буковині з цього погляду можна вважати вторинною. Румунські та українські варіанти топонімічних назв вирізнялися як офіційні (адміністративно закріплені) й народні (живомовні українські) назви: *Bobești* / *Бобеуші* (офіційне) – *Бобівці* (укр.) [1, с. 327], *Comărești* / *Комарешти* (офіційне) – *Комарівці* (укр.) [1, с. 327]. При порівнянні українських і румунських варіантів назви села, найдавніше документальне засвідчення має український фонетичний варіант. Не мають романських варіантів буковинські топонімічні назви. Наприклад: перекладні назви *Довгопілля* [1, с. 324] – *Câmulung* / *Кимполунг*, *Червона Діброва* [1, с. 324] – *Dumbrava roșie* / *Думбрава*

Рощіс [1]. Незмінною виявляється українська назва, а перекладною – румунська, і про це свідчать корені топонімічних назв, лексична основа яких є найчастіше слов'янською. Географічно перенесення цих назв на Буковині можна простежити в напрямку з півночі на південь, з лівобережжя Пруту на його правобережжя.

Романська топонімічна система на Буковині була менш територіально поширеною, ніж слов'янська, й переважно стосувалася назв населених пунктів.

У Чернівецькій області географічні об'єкти мають відмінні за своєю мовною приналежністю назви. Одні є слов'янські, а інші – романські. Це демонструють назви водних об'єктів. Наприклад, у басейні Серетелю, правої притоки Малого Серету (протікає по території Сторожинеччини та Глибоцького району Чернівецької області), зустрічаються потоки зі слов'янськими назвами: *Чудин* [4, с. 615], *Зубровиця* [4, с. 218], а поруч із ними – романські: *Валекуца* [4, 81], *Лорда* [4, с. 312], *Тоноса* [4, с. 569], *Урсоя* [4, с. 581] та ін.

Отже, тут бачимо співіснування різномовних власних географічних назв. Це може бути підтвердженням того, що в даній місцевості живе однорідне за національним складом населення.

Складнішими є випадки взаємодії двох мов у найменуванні населених пунктів. Більшість перекладних топонімічних назв Буковини є слов'янськими за походженням: *Садгора* [1, с. 323] – *Sadagura / Садагура*, *Топорівці* [1, с. 326] – *Toporeuți / Топореуць*, *Репузенці* [1, с. 325] – *Repuișeni / Репузінець*, *Неполоківці* [1, с. 325] – *Nepolocăuți / Неполокеуць*, *Довгонілля* [1, с. 326] – *Câmpulung / Кимпулунг* [III]. Ці назви одночасно згадуються у романській і слов'янській формі в архівних документах XVII ст. Початковим у поданій вище назві *Довгонілля* (див.) було слов'янське словосполучення “довге поле”, онімізоване і транслітероване як *Dolho Pole*. Воно і послужило джерелом для закріплення назви села. Слов'янський переклад романського топоніма є в назві села Біла Криниця (там проживають російські переселенці – липовани). Назву села доречно виводити від території, яка мала назву *Fântâna Albă* (на південь від села є криниця з білуватою вапнистою водою).

Перша документальна згадка про село *Красну* в архівних документах датується 15 червня 1431 р., хоча саме поселення засноване ще раніше. До XVIII ст. воно було об'єднане у три комуни: *Crasna Ilșchi*, *Crasna Putna*, *Crasnișoara Veche*, які об'єднались в одне село *Красне*, а всередині цього ж століття це село поділялося на дві частини: на південь – *Красна Ільськ*, а на заході розташувались *Красна Путна* і *Краснішоара*. Таким цей поділ зберігся до 1941 р.

Першим господарем комуни *Красна Ільськ*

був староста Грігораш Логофет, який жив тут приблизно в 1500 р. Село поступово переходило від одного володаря до іншого (аж до того часу, коли місцевістю заволодів господар Талпа Ільські). А десь у 1792 р. воно стало власністю сина Талпи Ільські Миколая, за часів панування якого за селом остаточно й закріпилася назва *Красноільськ* [III].

Перекладних назв у буковинській топоніміці небагато. Перекладалися лише уточнюючі означення у назвах сіл, такі як: *Старий*, *Новий*, *Великий*, *Малий*, *Верхній*, *Нижній*. Наприклад: *Старі Бросківці* [1, с. 327] – *Broscăuți Vechi*, *Петрівці Верхні* [1, с. 327] – *Pătrăuți de Sus*, *Петрівці Нижні* [1, с. 327] – *Pătrăuți de Jos*, *Великий Кучурів* [1, с. 327] – *Cuciurul Mare*, *Малий Кучурів* [1, с. 327] – *Cuciurul Mic*, *Стара та Нова Жадова* [1, с. 327] – *Jadova Veche și Nouă*, *Лукавці Нижні і Верхні* [1, с. 324] – *Lucavăț de Jos, de Sus* [IV].

У 1918 р., коли Буковина перейшла до складу Румунії, перекладні топоніми насаджувалися штучно, навіть при відсутності в тих чи інших селах румунського населення. Наприклад, замість *Глибока* [1, с. 324] було запроваджено *Adâncata*, замість *Брідок* [1, с. 325] вживатися стала назва *Vadul Nistrului*, замість *Міжстріччя* [1, с. 327] – *Ciudei*, *Бобівці* [1, с. 327] були перейменовані на *Bobești*, а *Стрілецький Кут* [1, с. 326] на *Cotul Vânătorilor*, *Заставна* [1, с. 324] на *Târgul Nistrului*, *Оуахлібу* [1, с. 326] на *Deleni*, *Шубранець* [1, с. 325] на *Dumbrava de Sus* [V] та ін.

Велика кількість народноетимологічних переосмислень спостерігається у буковинській топоніміці, коли мало місце помилкове пояснення іншомовного топоніма засобами рідної мови. Зокрема опорний компонент *Бросківці* в назвах сіл *Старі* і *Нові Бросківці* етимологічно виводиться з молд. *броаске* “жаба”. Але раніше поселення іменувалося *Борискьуци*. Є думка, що назва сіл *Борискоуци*, тобто *Борисове Село*, походить від імені Борис; і та, що цей слов'янський топонім зазнав перебудови за народною етимологією під впливом молдавського *броаске* [3, с. 164].

Буковинській топоніміці притаманне явище словотворчої адаптації (заміни суфіксів). Як приклад можемо навести слов'янські назви населених пунктів Буковини із суфіксами: *-івці* (*Бросківці* [1, с. 327], *Буденець* [1, с. 327], *Вашиківці* [1, с. 324], *Вовчинець* [1, с. 324-325], *Драчинці* [1, с. 325], *Петрівці* [1, с. 327], *Тарасівці* [1, с. 326]), які мають свої романські відповідники на *-уць (-ець)*, як от: *Broscăuți / Броскеуць*, *Vașcăuți / Вашкеуць*, *Drașineț / Драчинець*, *Videneț / Буденець*, *Vovșineț / Вовчинець*, *Petrăuți / Петреуць*, *Tărășăuți / Тарасеуць*.

Українським назвам населених пунктів на *-івці* відповідають румунські утворення із суфіксом *-еиць*: *Бобівці* [1, с. 327] – *Bobești / Бобеиць*, *Давидівці* [1, с. 327] – *Davidesti / Давидеиць*, *Комарівці* [1, с. 327] –

Comarești / Комареуші, Ленківці [1, с. 325] – *Lențești / Ленцеуші, Станівці* [1, с. 325] – *Stănești / Станеуші* [VI].

У пам'ятках XV ст. подані назви вживаються без суфікса *-еушть*. Він з'являється лише у II половині XVI – XVII ст. Румунський суфікс *-еушть* є множинною формою прикметникового суф. *-еск* (рум. *-esc*), який, можливо, з'явився під впливом слов'янських прикметникових форм.

Похідні від топонімів прикметники вживалися як прізвища власників населених пунктів, наприклад: *Красноільск* [1, с. 327] – належало Ільську, *Лукивці* [1, с. 324] – належало Луковецькому, *Барбівці* – *Барбовецькому*, *Купка* [1, с. 324] – *Купичу*. Відомі й романські відповідники серед прізвищ молдавських бояр із суфіксом *-еск*: *Строескул* (у множині – *Строесушть*) [VII].

Суфікс *-еушть* інколи може заступати синонімічний до *-івці* і *-инці*, що творить топонімічні назви від власних імен, наприклад: село Їзівці Сторожинецького району Чернівецької області до 1946 р. іменувалося – *Ijești / Іжеуші*, а в XVI ст. згадується у запису *Южеуци*, а ще раніше – як *Южунці* (остання назва є слов'янським утворенням від власного імені Юга). Або візьмо для прикладу назву села *Ясени*, яке в минулому іменувалося Кабен. В основі назви маємо власне ім'я Каба (рум. *Sebești*). Село *Костинці* Сторожинецького району (укр. *Костинці* і *Костище*). Тут відбулася зворотна перебудова, романського утворення *Костеушть*. Це стосується і романської назви села *Корчеушть* Глибоцького району, що утворена від назви притоки Малого Серету Корчаски, і тільки в 1946 р. змінено на *Корчівці* [VIII].

У румунській та молдавській мові вживаються суфікси *-ян* (*-яни*) // *-еан* (*-ені*). В обох мовах ці суфікси творять назви мешканців від назв населених пунктів, наприклад: *Жадова* [1, с. 327] – жадовчан, *Ропча* [1, с. 327] – ропчан, *Красна* [1, с. 327] – краснян, *Сторожинець* [1, 327] – сторожинчан, *Панка* [1, с. 327] – панківчан, *Буденець* [1, с. 327] – буденчан, *Петрівці* [1, с. 327] – петрівчан.

Багато назв населених пунктів вживаються в плуральній формі: *Лужани* [1, с. 325], *Ставчани* [1, с. 208-410], *Чернівці* [1, с. 322], *Давидени* [1, с. 327].

Серед романських варіантів буковинські ойконіми з суфіксом *-ені* є більш продуктивними, ніж серед слов'янських з суфіксом *-яни*: *Давиди* – *Давидівка* [1, с. 327] – *Davideni / Давидень*, *Петраші* [1, с. 326] – *Petrașeni / Петрашень*, *Сергій* [1, с. 326] – *Serghieni / Сергієнь*, *Тораки* [1, с. 326] – *Toroceni / Торочень*, *Цопи* – *Торені / Цопень* [IX].

Суфікс *-ан* (подібно до *-еск*) теж міг виступати у прізвищах, які лежать в основі назв поселень, наприклад: *Жадован* – *Жадова*, *Ропчан* / *Робчан* (Ропчанул) – *Ропча*, *Давидян* – *Давидени*.

Суфікс *-ень* інколи міг утворювати романські

варіанти до слов'янських топонімів із суфіксом *-івці*: *Задубрівці* – *Zadobreni / Задобрень*, *Петрівці* – *Petriceni / Петрічень* [X].

Після 1918 р. румунська влада запровадила назви населених пунктів слов'янського походження на румунські: *Задубрівка* – *Zadobreni / Задобрень*, *Веречанка* – *Vrănceni / Вренчень*. Ці штучні форми не вживалися ні слов'янським, ні романським населенням Буковини.

Своєрідною словотвірною рисою вважаємо ще заміну у назвах населених пунктів слов'янського топонімічного суфікса *-ов*, *-ів* на румунській артикль жіночого роду *-а*: *Банілів* – *Banila / Баніла* (Баніла), *Путілів* / *Путіла* [XI]. – *Путілів* (як називає місцеве населення).

Хутір Кошуя, що в Сторожинецькому районі, серед місцевого населення називається *Кошув*, так і село *Мілієве* – *Мілів / Міліє*. Село *Михальча* Сторожинецького району в народі іменується *Михальча*, а в румунських документах подається як *Mihalcea / Михальча* [XII]. Ця назва закріпилася і в офіційному вжитку, так само як і з'явилася форма назви села *Gorecea / Гореча* (передмістя Чернівців), *Rorcea / Ропча*.

Багато назв Буковини вживалися з румунським артиклем чоловічого роду *-у* (*л*). Але цей артикль не залишив у буковинській топоніміці якихось виразних слідів. Наші спостереження показують, що зі словотворчою адаптацією пов'язана найбільша кількість відмінних один від одного слов'янських та романських варіантів топонімічних назв на Буковині.

1) Топоніми, зокрема назви населених пунктів, Буковини в окремих випадках мають корінь однієї, а суфіксальне оформлення іншої мови, але топоніміка не знає прикладів власних географічних назв, в утворенні яких брали би участь одночасно дві мови. Проте елемент або якийсь інший слід, залишений у топонімії однією мовою, хронологічно відділяється від слідів іншої мови. Наприклад: *Negrinți / Негринці* [1, с. 326] (< молд. *negru* “чорний”) – український суфікс *-инці*; *Alboveț / Альбовець* (молд. *alb* – білий) – укр. суф. *-(ов)ець*), *Dumbrava roșie / Думбрава Рочіє* [1, с. 324] (< рум. *roșu* “червоний”) [XIII].

Буковина в період прилучення до Австрії 1775 р. налічувала 253 географічні назви (міст і сіл), де проживало 75 тис. людей. Населення жило бідно. Землі переважно покриті лісами. Землеробство було слабо розвинуте.

Із 23 тис. родин, які жили на Буковині, 6 тис. були волоськими. Крім українців і румунів, у цей час жило 800 родин євреїв, до 200 родин вірмен. Також тут проживали німці, поляки, греки та ін. З приходом австрійців 1774 р. населення Буковини було розподілене наступним чином: українці – 69 %, румуни – 26 %, інші національності –

594. За цей період почалося переселення румунів із Семигороду. Це населення розселилося у 79 буковинських селах: *Дорна, Фундул Молдовії, Садова, Гурагумора (Усте Гомора), Молдовиця, Арбора, Валя-Сака (колись Суха), Багрянешти, Петрівці, Міговени, Баїнець, Серет, Тереблече (колись Теребінці), Карабачів, Камена, Цюрени, Остриця, Молодія* та ін. На колишній українській території з переселенням туди румунів залишилося мало поселень із суцільним українським етносом. Це переважно назви сіл, де мешкали українці: *Rușii-Poeni, Rușii-Mănăstioarei, Воронець, Гряцька, Суха* [2, с. 7-10].

Із прилученням Буковини до Габзбурзької монархії її територію було відділено від південно-східних українських земель. Це визначило всі етнічні, культурні, релігійні, соціальні і політичні зміни Буковинського краю. Перелічені зміни в багатьох аспектах носили й позитивний характер. У цей період, наприклад, Буковина стала окремою адміністративною одиницею, а внаслідок ведення політики денационалізації витворився тип українця-австрійця й тип народовця. Буковинська ойконімія у цей період зазнала також і адміністративної германізації, яка, проте, носила короткочасний і фрагментарний характер (на відміну від романізації). Це знайшло своє відбиття в таких назвах поселень: *Andrasfalva / Ардрасфальва, Gorodnik Ober / Верхній Городнік, Gorodnik Unter / Нижній Городнік, Romanisch Badaunz / Бадаунци Румунські, Unter Wikow / Нижній Вуків, Wollowetz / Воловець* [1, 125], *Fratautz alt / Старі Фратауці, Fratautz neu / Нові Фратауці, Ober Wikow / Верхній Вуків, Lupczyn / Лутшин, Falkeu / Фалькове, Solonetz Neu / Новий Солонець* [XIV].

Як бачимо, на формування системи назв в ойконімії Буковини значний вплив справила колоніальна залежність від держав, до складу яких вона входила.

Повертаючись до україно-романської взаємодії в ойконімії Буковини, основним її проявом вважаємо способи переведення назв поселень із української топонімійної системи в романську шляхом владних адміністративно-канцелярських перейменувань назв населених пунктів румунською владою. При цьому ойконіми зазнавали фонетичних змін, словотворчих адаптацій, етимологічних переосмислень та лексичної перебудови. Так, лексична перебудова виявляється передусім у перекладі українських топонімійних назв на румунську чи молдавську мови. Слід зазначити, що україно-романська топонімійна взаємодія стосується не лише території з українським населенням, а й тих місцевостей, де компактно проживають румуни та молдовани: напр., назва українського села Гавриленці [1, с. 325] є вторинною до назви *Gavrilești / Gavrilești*, так само

для румунського поселення ойконім *Чудей* [1, с. 327] (рум. *Ciudei*) [XV] – це лише вторинна назва початкової української форми *Чудин*.

Як бачимо, у буковинській топонімії досить помітним є процес утворення українських варіантів із молдавських за походженням ойконімів. Наприклад, назва села *Костинці* Сторожинецького району (це село є українським за складом населення і згадується в документах тільки з кінця XIX ст.) мало первинну фіксацію *Костешті*. Українська адаптація румуно-молдавських топонімів має такі ж форми прояву, як і в українських назвах поселень.

Отже, оцінюючи сучасний стан українсько-румунської топонімійної взаємодії на території Буковини, можемо констатувати явище нормального співіснування двох топонімійних систем, які залишаються відкритими до взаємопроникнення мовних елементів, зважаючи на змішаність українсько-румунського етносу на цих теренах і його інтенсивні мовно-культурні контакти. Вивчення усіх видів топонімійної взаємодії – словотвірної адаптації, народноетимологічних переосмислень, перекладних і паралельних назв – в топонімії Буковини на рівні, наприклад, ойконімії дозволило би краще висвітлити етногенез і заселення цих теренів українським і румунським народами.

Література

1. Адміністративно-територіальний устрій. Українська РСР (1987). – К.: Головна редакція УРЕ, 1987. – 504 с.
2. Жуковський А. Історія Буковини / А. Жуковський. – 1993. – Ч. 2. – 224 с.
3. Карпенко Ю.О. Слов'яно-романські взаємини у буковинській топонімії / Ю.О.Карпенко // Славістичний збірник. – К., 1963. – С. 158-170.
4. Словник гідронімів України. – К.: 1979. – 780 с.
5. Тимошук Б.О. Північна Буковина – земля слов'янська / Б.О.Тимошук. – Ужгород, 1969. – 240 с.

Джерела

- I. Канцелярія Черновицького Губернатора міста Черновці. – 1916. // ДАЧО (Державний архів Чернівецької області; далі скорочено – ДАЧО), ф. 283, оп. 1, од. зб. 125. – С. 7.
- II. Дело об административно-территориальном делении Черновицкого уезда. 1932. // ДАЧО, ф. 14, оп. 1, од. зб. 38. – С. 1-2.
- III. Recetea primăriei Crasna Putna, semnatura notarului Ion Grama. // ДАЧО, ф. 97, оп. 1, од. зб. 114. С. 1-3.
- IV. Списки городских коммун предместий и сельских коммун Черновицкого уезда. 1938-1939 гг. // ДАЧО, ф. 15, оп. 1, од. зб. 21272. – С. 15-18.
- V. Перечни претур уездов с указанием даты их организации, места нахождения принадлежа-

- щих им коммун, фамилий преторов, размеров жалованья персонала претур и др. 1938-1940 гг. // ДАЧО, ф.29, оп. 1, од. зб.75. – С. 10-12.
- VI. Списки коммун Черновицкого, Сторожинецкого и Хотинского уездов, по волостям. 1941-1944 гг. // ДАЧО, ф.14, оп. 1, од. зб. – С. 4-7.
- VII. Перечень волостей и городов Сучавского округа с указанием фамилий преторов и численности населения. – 1939. // ДАЧО, ф. 26, оп. 1, од. зб. 1194. – С. 3.
- VIII. Переписка с финансовой прокуратурой о разборе земельного конфликта православного церковного прихода Южинец с жителями Брандман Соломоном, Ницек Михайлом и др. 1883-1893 гг. // ДАЧО, ф.3, оп. 2, од. зб. 12698. – С. 65-67.
- IX. Списки административно-территориального деления сел, коммуны, притур и уездов провинции Буковина. 1943. // ДАЧО, ф. 3, оп. 2, од. зб. 1084. – С. 15-17.
- X. Перечни претур уездов с указанием даты их организации, места нахождения принадлежащих им коммун, фамилий преторов, размеров жалованья персонала претур и др. 1938-1940 гг. // ДАЧО, ф.26, оп. 1, од. зб. 75. – С. 25-29.
- XI. Дело об административном делении Черновицкого уезда. – 1932 // ДАЧО, ф.14, оп. 1, од. зб. 38. – С. 10-12.
- XII. Список коммун Черновицкого уезда подлежащих к переименованию своих названий в связи с их руминизацией. – 1946г. // ДАЧО, ф. 662, оп. 1, од. зб. 4454. – С. 1-5.
- XIII. Списки административно-территориального деления сел, коммуны, притур и уездов провинции Буковина. – 1943 // ДАЧО, ф. 3, оп. 2, од. зб. 1084. – С. 5-7.
- XIV. Перечни общин Радауцкого уезда. 1891 // ДАЧО, ф.3, оп. 2, од. зб. 14971. – С. 5-16.
- XV. Списки городских коммун предместий и сельских коммун Черновицкого уезда. 1938-1939 гг. // ДАЧО, ф.15, оп. 1, од. зб. 21272. – С. 24-25.

The article deals with the analysis of Ukrainian and Romanian linguistic contacts that are manifested in their interaction in regional oikonymy. The main feature is the ways of names of settlements translations from Ukrainian toponymic system into Romanian and vice versa. Phonetical changes, adaptations of names, etymological reinterpretation and lexical shift are provided in the article.

Key words: oikonym, toponym, place names, historical oikonymy.

Анализируются славяно-романские (украинско-румынские) языковые взаимосвязи, имеющие место в региональной ойконимии. Основным проявлением такого взаимодействия является двусторонняя адаптация названий поселений в украинской и румынской топонимических системах. При этом на ойконимном уровне прослежены фонетические изменения, установлены словообразовательные параллели, представлены этимологические переосмысления и лексическая перестройка.

Ключевые слова: ойконим, топоним, названия поселений, исторические ойконимы.